

Formes de desaparició / Tinder i altres aparadors virtuals

quaderndelesidees.press/formes-de-desaparicio-tinder-i-altres-aparadors-virtuals/

March 1, 2017



Fotografia de Gemma Cascón.

«Tothom és a Tinder» diu una amiga meva fent una afirmació rotunda. O el que és el mateix, si no ets a Tinder, no existeixes. Per a qui no sap de què va la cosa, es tracta d'una aplicació de mòbil que té per objectiu posar en relació persones per emparellar-les. No existir significa no tenir opció a ser buscat i, per tant, tampoc a ser trobat. La cerca parteix en un inici d'uns filtres d'edat (de 18 a +55 anys), gènere (homes i/o dones) i distància (entre 2 i 161 km), perquè està comprovat que aquests són els primers elements bàsics que es tenen en compte. Amb la particularitat interessant que si hi ha un desplaçament físic o es modifica la localització on la persona s'ubica, les connexions canvien. Per tant, la variable geogràfica es converteix en quelcom de fonamental que fa modificar el resultat completament i que permet connectar amb persones de diferents ciutats, països, cultures. El següent pas és començar a visualitzar perfils, que s'aniran succeint com si es tractés d'una baralla de cartes que es desplega a les nostres mans, on descartar o seleccionar persones es converteix en un acte tan senzill com un simple moviment del dit índex a dreta o esquerra. Aconseguir aparellar-se en el món virtual no és difícil. Hi intervé un cert atzar, sí, però també la insistència, perquè només és possible contactar amb algú si hi ha hagut coincidència, i això dependrà en bona mesura de la quantitat de *likes* realitzats. Tot i que també hi ha excepcions i, a vegades, la primera persona amb qui coincidim ens fa sortir del món virtual amb rapidesa. A partir d'aquí, les formes de relació possibles són diverses. En certs casos es parteix de fórmules molt clares («busquem una noia per fer un trio») i en altres de completament ambigües («no sé el que busco»). En comú hi trobem el total desconeixement inicial de l'altre, a qui és millor conèixer en persona aviat abans que els nostres desitjos, expectatives o fantasies l'hagin convertit en algú totalment diferent del que és. El que està clar és que tothom té necessitat d'alguna cosa (amor, afecte, sexe, amistat, companyia, conversa...). I en aquest entramat de relacions possibles ens trobem i perdem constantment.

Gemma Cascón

Gemma Cascón

Gemma Cascón és fotògrafa, interessada en la documentació de territori. Editora del mitjà de difusió cultural Week&Sabadell. Autora de la secció Formes de desaparició i co-coordinadora de la secció zona_zero d'aquesta revista.

